

tvivler paa, at Udtalelser i modsat Retning vilde have udøvet nogen Indflydelse paa det. Nu anførte det ærede Medlem som Bevis paa, hvor villig han var til at bøje sig for Udtalelser, der gik i modsat Retning af de Anskuelse, han for Dieblisset nærer, at, naar jeg mellem 2den og 3die Behandling vilde indhente Erklæringer fra samtlige Jurisdiktionschefer i Hæren, og der af samtlige disse Jurisdiktionschefer var 5 (Stemmer: 15) — naa, jeg troede, at det ærede Medlem endogaa var gaaet saa vidt at sige 5 —, der udtalte sig for Forslaget, vilde han bøje sig. Muligvis ere andre Medlemmer af Mindretallet villige til at give lignende Erklæringer, men det er jo muligt, at de ikke ere saa resignerede som det ærede Medlem, men at de derimod forlange nogle flere end 15, maaske 30 eller 40. Men hvor resignerede ærede Medlemmer end ville være i saa Henseende, og hvor hjært det skulde være mig at se den Opposition, som netop fra de ærede Medlemmers Side er reist imod Lovforslaget, svinde bort og se dem slutte sig sammen med andre Medlemmer i Thinget, vil det ærede Medlem for Randers (N. B. Jensen) dog vistnok godt forstaa, at det Raad, han gav, var et Raad, som Ministeren hverken kan eller vil følge.

Thomsen: Da jeg begjærede Ordet, var det nærmest for at imødegaa de Betragtninger, der ere fremkomne fra den høitærede Krigsminister. Jeg tror dog — for ikke muligt at glemme det siden — strax at burde begynde med at verge et Par Ord med det ærede Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (N. Jensen). For saa vidt han talte om en unaturlig Kløft, der skulde være mellem Officerer og Underofficerer, bebudede han jo, at han vilde optætte den egentlige Forhandling derom til Hærens Behandling, og jeg skal derfor vente med dette Spørgsmaals Behandling lige saa længe; for saa vidt han derimod særlig fremdrog nogle Uttringer, som jeg ved en tidligere Leilighed havde fremsat angaaende den høitærede Krigsminister, skal jeg ogsaa svare ham strax, at jeg haaber, at baade Indholdet og Formen af, hvad jeg siger lige overfor den høitærede Krigsminister, skal vise baade ham og enhver Anden, at jeg vedstaar, hvad jeg har sagt, og at jeg nu som før nærer en vedvarende Tillid til den høitærede Krigsministers Omagt og Samvittighedsfuldhed. Jeg skal dernæst gaa over til at besvare de Bemærkninger, der fremkom fra den høitærede Krigsminister. I det Foredrag, han begyndte paa igaar, omtalte han først visse Dele af den Betænkning, der er afgivet af Mindretallet, og senere de Ord, hvormed Mindretallets Medlemmer havde fremsat deres Motivering her i Salen. Det Første var i og for sig ikke store Ting; men jeg tror dog at burde sige, at for saa vidt den høitærede Minister, efter hvad jeg ser i Tidenden, har opfattet en Udtalelse fra vor Side

om, „at Mindretallet ved at fæste Diet paa Omstændigheden af at faae visse Straffearter afstafte tillige har maattet søge at faae en klar og bestemt Erkendelse bragt tilstede om, hvad der foreslaas sat istedetfor, hvad der aflaffes, ogsaa virkelig er praktisk og fyldestgjørende o. s. v.“, som rettet mod ham, maa jeg gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at i saa Tilfælde tager han fuldstændig feil. Det vil ses af Betænkningen, at denne Udtalelse staar som Modsetning til, hvad der er udtalt af Udvalgets Flertal. Forsaavidt den høitærede Minister yttrede, at vi havde beklaget os over, at der ikke var meddelt os forskjellige Udtalelser fra Hærens og Flaadens overordnede Myndigheder, maa jeg gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at han fuldstændig har misforstaaet, hvad der staar i Betænkningen, naar han opfattede det som Beklagelse. Naar Noget desangaaende er nævnt i Betænkningen, staar det der kun som Oplysning om noget rent Faktisk; den ærede Minister vil maaske erindre, at jeg allerede ved Sagens første Behandling tilloob mig at udtale for ham, at hvis Hærens overordnede Myndigheder og dens Jurisdiktionschefer fandt det foreliggende Lovforslag betryggende, skulde jeg bøje min personlige Anskuelse derunder og fuldstændig underordne mig, uagtet jeg ikke var overbeviist. Det er i Konsekvens af denne Udtalelse, at det her er sagt, at den Omstændighed, som jeg saaledes omtalte ved første Behandling, ikke har fundet Sted. Den ærede Minister gik iøvrigt efter min Opfattelse ikke egentlig meget ind paa det, jeg havde fremsat overfor hans Forslag. Forsaavidt jeg særligt havde omtalt Eftertjenestens Karakter og udviklet min Anskuelse om, at den hverken er praktisk eller retfærdig, tilstaaer jeg, at det var overordentlig lidt, som jeg hørte derimod fra den ærede Ministers Side. Han udhævede ganske vist, at han havde den Opfattelse, at det vilde være ligesaa stærkt virkende paa Individuene at faae en Udsigt til Straf som tolv Maaneder som Dagen efter, og jeg skal villig indrømme, at man her staar paa et Punkt, hvor man kun kan have et Skjøn, og hvor selvsigelig den ærede Ministers Skjøn er ligesaa berettiget som mit. Den ærede Minister udhævede dernæst, at han ikke særlig vilde imødegaa mine Udtalelser om, at der i mange Tilfælde ikke kunde gives en nyttig og fornuftig Anvendelse af Eftertjeneste-Mandskabet paa Grund af dette Mandskabs Bessaffenhed; den ærede Minister bemærkede, at det var vanskeligt at anstille en saadan Sammenligning; han skulde hverken benægte eller bekræfte det og derfor ikke gaa videre ind derpaa; men, som det stiller sig for mig, kan og bør man ikke undgaa at anstille en saadan Sammenligning, man bør komme til en bestemt Anskuelse om det, som er foreslaet, ogsaa virkelig er praktisk overfor Disciplinen og retfærdigt overfor Individuene. Den ærede Minister gjorde derimod paa dette Punkt i sit Fore-